

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, RUJAN 2011. ■ GODIŠTE V ■ BROJ 28 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

Obnovljeno
Voćinsko Svetište

SREDIŠNJE SLAVLJE GODINE GOSPE VOĆINSKE

POSVEĆENA NOVA ŽUPNA I SVETIŠNA CRKVA

Samo je ljubav mogla ponovo izgrad

Hvaljen Isus, Marijo, hvaljen Isus, Djevice,

Hvaljen Isus, Majko naša Zagovornice.

Primi nas sve putnike, tužne kćeri i sinke,

Primi i nas, Majko, primi, nas nevoljnike.

Koji smo ti hitili, dan i noć se trudili,

i na ovo sveto mjesto sad smo dospjeli.

(Pjesma kojom su hodočasnici stoljećima pozdravljali Mariju na ulazu u staru voćinsku crkvu)

Voćinska župna crkva i svetište Gospe Voćinske do temelja su bili razoreni 13. prosinca 1991. Tijekom više od jednog desetljeća crkva je obnavljana pod stručnim vodstvom Ministarstva kulture i uz financijsku pomoć Ministarstva regionalnog razvoja, šumarstva i vodnog gospodarstva, Požeške biskupije te više donatora. U nedjelju prije Velike Gospe 14. kolovoza crkva je posvećena i predana župljanima na korištenje. Slavlje njezine posvete predvodio je požeški biskup Antun Škvorčević uz sudjelovanje 35 svećenika, u

prisutnosti saborskih zastupnika, župana, gradonačelnika i načelnika s područja Požeške biskupije te voćinskih i drugih vjernika.

Desetljeće obnove

Na početku slavlja pred zatvorenim ulaznim vratima crkve predstavnicima hodočasnika iz župe Stražeman pozdravili su Isusovu Majku kako to tradicionalno čine kad pješice dolaze u Voćin. Potom je Josip Devčić, predsjednik biskupijskog Odbora za izgradnju svetišta Majke Božje u Voćinu, pozdravio sve nazočne te podsjetio kako su župnu crkvu na početku Domovinskog rata srpski pobunjenici potpuno razorili 13. prosinca 1991. godine.

– Po Vašoj odluci i nalogu, uz potporu Ministarstva kulture, Ministarstva regionalnog razvoja, šumarstva i vodnog gospodarstva Republike Hrvatske, po projektnoj dokumentaciji arhitekta dr. Vladimira Bedenka i mr. Borisa Vučića Šnepergera, a pod vodstvom biskupijskog Odbora za izgradnju Svetišta majke Božje u Voćinu, nakon više od jednog

desetljeća napora, popraćenih nemalim poteškoćama, crkva i Svetište ponovno je podignuto na račun voćinskih župljana i brojnih Marijinih hodočasnika. Sa zahvalnošću Bogu i dobrim ljudima za pomoć u dovršenju ovog važnog djela, predajemo Vam novoizgrađenu župnu crkvu Pohoda Blažene Djevice Marije i Svetišta Gospe Voćinske te Vam uručimo ključeve – ovim riječima msgr. Devčić predao je ključeve crkve biskupu Škvorčeviću.

Posebna ljepota i sklad

Biskup je s posebnom radošću pozdravio sve nazočne i sve one koji na televizijskom i radijskom prijenosu HRT-a ili Radio Marije prate misno slavlje. – Stojimo pred svetim zdanjem, izgrađenim u njegovu izvornom obliku iz 15. stoljeća. Nepoznati graditelj majstorski je zamislio i izveo arhitekturu posebne ljepote i sklada, rijedak primjerak gotike u Hrvatskoj. U crkvi snažno progovara suvremeno umjetnički oblikovan križ, a u njezinu središtu je slika Gospe Voćinske iz 18 stolje-

iti ono što je mržnja razorila

ća. Ona prikazuje Mariju i Isusa sa srcem na prsima, znak Božje ljubavi, jače od smrti, uvjeravajući nas kako je samo ljubav mogla ponovno izgraditi ono što je mržnja razorila. Ulazimo prvi put u ponovno izgrađenu voćinsku župnu crkvu i svetište Gospe Voćinske da bismo ga posvetili i prikazali žrtvu hvale. Od sveg srca zahvaljujem svima koji su na bilo koji način doprinijeli završetku ovoga časnoga zdanja, posebno Odboru za njegovu izgradnju na čelu s msgr. Devčićem – poručio je biskup Škvorčević koji je potom župniku i voditelju svetišta Mladenu Štvinu predao ključeve uz nalog da otvori vrata nove crkve kako bi je posvetili i u njoj prvi put prinijeli žrtvu hvale.

MOLITVA GOSPI VOĆINSKOJ

Gospo Voćinska, Majko od Utočišta!

Ti si obiljem svojih milosti tijekom stoljeća
bila zaštita, utjeha i nada našem narodu
u teškim povijesnim vremenima.

U svim stradanjima, progonima i patnjama
po tvojoj majčinskoj blizini
osjetili smo ruku pomoćnicu

koja nas je snažno vodila k Isusu Kristu,
jedinom Spasitelju čovjeka.

Puni vjere i dubokoga pouzdanja
stojimo pred tvojim milosnim likom i molimo:
brani našu domovinu,

štiti Požešku biskupiju

i pomози svima nama koji te

u svojim osobnim potrebama zazivamo.

Ostani s nama u svim kušnjama života,

Majko od Utočišta, i ne daj

da itko od nas skrene s puta tvoga Sina,

koji živi i kraljuje – danas i uvijek. Amen.

Zvona za nedužne žrtve

Nakon obreda škropljenja zidova i oltara crkve, biskup je prije himna *Slava Bogu* podsjetio da su 13. prosinca 1991. razaranjem crkve umuknula i voćinska zvona te je pozvao da se s Marijina novoga zvonika ogłase zvona kako bi uzdigla slavu Bogu, iskazala čast Isusovoj Majci, izrazila poštovanje prema svim nedužnim voćinskim žrtvama i posvjedočila zahvalnost poginulima za našu slobodu.

U okviru Službe Riječi biskup je održao homiliju u kojoj je spomenuo da su ga već brojni ljudi pitali kako se uspjelo ponovo podići crkvu, rekonstruirati je u izvornom obliku. Biskup je odgovorio da je to bilo moguće ponajprije zato što je bio sačuvan u pojedinostima izrađen arhitektonski nacrt crkve te da se više od deset godina s velikom strpljivošću i vjernošću slagao kamen po kamen, podizali zidovi koje nose snažni temelji, a koji imaju svoje završetke u svodnom zaglavnom kamenju na koje se oslanjaju kamena rebra i priječe da se ona sruše. Tako je, slijedeći vjerno nacrt nepoznatog arhitekta iz 15. stoljeća, ponovo pred nama uskrsnuo u punom sjaju ovaj hram, istaknuo je biskup.

Nacrt za čovjeka

– Bilo bi neobično – nastavio je biskup – da svaka zgrada ima svoje nacрте, a da ne postoji nacrt za čovjeka. Njega je smislio živi Bog. Podsjetio je kako se čovjek rađa kao biće Božjeg nauma i dok živi u skladu s njegovim projektom, ne može postati ruševina, a kad mu se ona dogodi, moguća je njegova obnova, rekonstrukcija ako nastoji svoj život ponovo oblikovati po Božjem naumu. Dodao je da su voćinsku crkvu razorili oni koji nisu živjeli uz skladu s Božjim zakonom. Potkrijepio je svoje tvrdnje iskustvom o kojem govori knjiga Nehemijina u prvom čitanju. Nakon progonstva izraelski narod je ponovo u svojoj zemlji te 444. godine svećenik Ezra i namjesnik Nehemija pred njega iznose knjigu Zakona podsjećajući ga na njegovu snagu i veličinu dok mu je bio vjeran, a na progon kao posljedicu nevjernosti savezu. Narod je plačući ponovo prihvatio Zakon, Božji nacrt po kojem se izgrađuje čovjek u njegovoj čvrstini i tako krenuo putem obnove. Tako je svaki Izraelac postao hramom prisutnosti Božje, o kojoj govori Isus u evanđelju – zaključio je biskup.

Pobjednici na ruševinama mržnje

Potom je dodao kako je 2000. godine prigodom proslave Velikog jubileja i prvog biskupijskog euharistijskog kongresa na ruševinama voćinske crkve pokazao nazočnom mnoštvu od oko 25.000 vjernika Isusovo euharistijsko otajstvo i podsjetio ga da je Krist svojom ljubavlju na križu pobijedio smrt te kad ta ista ljubav ispuni vjernika, stvara od njega hram njegove prisutnosti i osposobljava da bude jači od mržnje koja razara, da bude graditelj. Zaključio je da će ponovo izgrađena crkva služiti voćinskim župljanima i hodočasnici da po zagovoru Isusove Majke budu trajno ispunjeni upravo tom duhovnom snagom te je čestitao što su nošeni njome postali pobjednici na ruševinama mržnje.

Moći bl. Alojzija Stepinca

Slijedila je potom molitva Litanija Svih svetih nakon koje je biskup u oltarni grobak položio moći bl. Alojzija Stepinca s kojim su na svoj način sjedinjene sve voćinske žrtve, počevši od ubijenog župnika Josipa Martinca 1943. godine do žrtava srpske agresije 1991. godine. Oltar i 12 križeva na zidovima crkve pomazani su svetim uljem, na oltaru je zapaljen kâd u znak Isusove žrtve koja se trajno na njem obnavlja, a potom su zapaljeni svjetlo i svijeće, a oltar urešen za prvo euharistijsko slavlje u novoposvećenoj crkvi.

Odanost i zahvalnost Isusovoj majci

Nakon popričesne molitve slijedio je iskaz odanosti i zahvalnosti Isusovoj Majci pred likom Gospe Voćinske. Upaljena je zavjetna svijeća, položeno cvijeće pred sliku, biskup je zapjevao geslo Godine Gospe Voćinske *Evo ti Majke*, koje

su svi ponavljali između pojedinih kitica Marijine pjesme *Veliča duša moja Gospodina*, i okadio Marijnu sliku. Mala služba hvala Isusovoj Majci završila je zajedničkom molitvom svih nazočnih Gospi Voćinskoj koju su vjernici Požeške biskupije svaki dan molili u svojim župama tijekom Godine Gospe Voćinske. Potom je župnik Mladen Štivin zahvalio biskupu Škvorčeviću i svima drugima koji su pomogli da župa Voćin, dvadeset godina nakon razaranja, dobije novu župnu crkvu. Biskup je župniku predao Povelju o posveti crkve poprativši je željom da ona trajno podsjeća župljane na ljubav kojom je njihova crkva bila građena i na ljepotu slavlja u kojem je ona posvećena.

Nakon završnoga blagoslova nazočni su zapjevali pozdrav domovini, a svečanost zaključili pjesmom *Ljiljane bijeli*, koju je posebno volio bl. Alojzije Stepinac.

Obnovljena crkva i svetište Gospe Voćinske

Stara voćinska crkva

Župna crkva u Voćinu izgrađena je koncem XV. stoljeća, a zbog svoje veličine, jedinstvene arhitekture, ukrasa i drugih sastavnica, predstavljala je izuzetno vrijedan primjerak gotike. Jednobrodna građevina s tri zasebne kapele na južnoj strani dužine gotovo 35 m, s lađom dužine 18,90 m, a širine 9,40 m, dok je svetište s poligonalnim završetkom imalo dužinu 14,75 m, a širinu 7,52 m. Šiljati trijumfalni luk koji je dijelio svetište od lađe bio je visok 13 m. Reprezentativni portal na glavnom zapadnom pročelju neki stručnjaci u nas smatraju našim najbogatijim portalom bez skulpturalne obradbe. Monumentalnost su mu davale mirne profilacije zašiljenoga luka, a glavno pročelje i svetište podupirali su stupnjeviti potporni zidovi. Visoki prozori crkve i prve najveće kapele blago su na vrhovima bili zašiljeni te bogato profilirani s kasnogotičkim ukrasima. Na zapadnoj strani lađe nalazio se okrugli prozor, kao i na prednjoj istočnoj kapeli, dok je sjeverna strana lađe bila bez prozora jer se na nju naslanjao samostan, o čijem klausturu svjedoči osam kamenih konzola na vanjskom zidu crkve, koje su nekoć nosile gotička rebra. Posebnu značajku predstavljale su konzole s nutarnje strane sjevernoga zida lađe, prema kojima se može zaključiti da je uz veoma zanimljivu sačuvanu gotičku arhitekturu svetišta, na isti način nadsovođena bila i cijela crkva, što upućuje na češka rješenja tzv. vladislavske gotike. Crkva je 1944. oštećena, ostala je bez krova te je dvadeset godina propadala zbog atmosferskih utjecaja. Njezina je obnova trajala od 1963. do 1984., kada ju je posvetio kardinal Franjo Kuharić. U noći, 13. prosinca 1991., srpski su pobunjenici uz potporu JNA posve razorili to vrijedno sakralno zdanje kao i župni stan, te ubili nekoliko desetaka nedužnih voćinskih civila. Otada je tijekom dvadeset godina – drvena baraka, tj. skladište jednoga trgovačkoga poduzeća – služilo kao župna crkva i Svetište Gospe Voćinske.

Rekonstrukcija crkve nakon njezina razaranja

Nadbiskupski duhovni stol u Zagrebu razmišljao je o podizanju nove crkve, primjerene pastoralnim potrebama župe. Kako izgradnja nije započela prije 1997., tj. prije osnutka Požeške biskupije, pitanje rekonstrukcije staroga zdanja postavilo se u novim crkvenim okolnostima. S obzirom na povijesna, narodna, vjerska i kulturna stradanja na prostorima središnje Hrvatske, nije se smjelo dopustiti da voćinska crkva i župa olako nestanu, kako su to odredili njezini rušitelji. Osim toga, broj vjernika u župi i proglašenje Voćina središnjim marijanskim svetištem Požeške biskupije, išli su u prilog obnovi razorene župne crkve i Svetišta. Utvrđeno je također da je prof. Sena Sekulić Gvozdanović s Arhitektonskoga fakulteta u Zagrebu, izradila njezin detaljni arhitektonski snimak u vrijeme uređenja crkve nakon II. svjetskog rata, te da postoje i drugi arhitektonski nacrti crkve, što je razriješilo dvojbu o mogućnosti njezine rekonstrukcije. Obavljeni su razgovori s tadašnjim ministrom kulture Božom Biškupićem, a potom je biskup Antun Škvorčević donio odluku da se pristupi rekonstrukciji stare voćinske crkve kako bi se spasio jedan od najznačajnijih spomenika sakralne baštine u ovom dijelu Hrvatske i na taj način odao spomen svim nedužnim voćinskim žrtvama i poginulim braniteljima Republike Hrvatske.

Započeo je dug i mukotrpan posao pod vodstvom Biskupijskoga odbora za izgradnju Svetišta Majke Božje u Voćinu, a utemeljio ga je 1999. biskup Škvorčević na čelu s msgr. Josipom Devčićem, dok mu je tajnikom bio voćinski župnik Željko Strnak, potom Mladen Štivin. Njegov je rad pratilo stručno Povjerenstvo za obnovu crkve Blažene Djevice Marije u Voćinu, koje je iste godine osnovao ministar kulture Biškupić. Projektanu dokumentaciju za dobivanje lokacijske dozvole izradili su dr. Vladimir Bedenko i mr. Boris Vučić Šneperger iz Zavoda za graditeljsko nasli-

jeđe Arhitektonskoga fakulteta u Zagrebu sa suradnicima, a Vučić Šneperger pratio je izgradnju crkve do njezina završetka. Budući da je srušena voćinska crkva kategorizirana kao potpuna ratna šteta, Ministarstvo obnove, odnosno, današnje Ministarstvo regionalne obnove, šumarstva i vodoprivrede, najvećim je dijelom financiralo projekt, uz znatan financijski doprinos Požeške biskupije, te njezinih vjernika, a Dioničko društvo Našiceciment iz Našica darovalo je sav potreban cement za gradnju.

Temeljni kamen za crkvu blagoslovio je 1998. papa Ivan Pavao II. za pohoda Hrvatskoj, a svečano ga je 7. rujna 2002. položio biskup Škvorčević, uz sudjelovanje gradišćanskoga biskupa msgr. Paula Ibyja. Svečanosti je uz brojne vjernike nazočila i skupina gradišćanskih Hrvata koju je predvodio msgr. Egidije Živković, tada generalni tajnik Austrijske biskupske konferencije, a danas gradišćanski dijecezanski biskup. Vjerna rekonstrukcija crkve sa svim zahtjev-

nim pojedinostima tražila je puno strpljenja i umijeća, kako od arhitekta Vučića Šnepergera, tako i od izvođača radova, a napose od predsjednika Odbora Devčića.

Crkveni zvonik ubrzo je obnovljen pa su se 2004. oglasila četiri dobro ugođena crkvena zvona, dar kanonika Prvostolnoga kaptola zagrebačkoga Milana Balenovića, rodom iz susjedne Slatine. Konačno, dvadeset godina nakon razaranja, Voćin je 2011. dobio novo crkveno zdanje prema nacrtima nekadašnje stare crkve, a na ponos onih koji se nisu željeli odreći vlastite crkvene baštine, napose Marijinih hodočasnika. O dvadesetoj obljetnici razaranja crkve, a potom i njezine ponovne izgradnje, biskup Škvorčević proglasio je Godinu Gospe Voćinske u razdoblju od 21. kolovoza 2010. do blagdana Male Gospe 2011., a pod geslom »Evo ti Majke«.

Unutrašnje uređenje crkve

Unutrašnje uređenje crkve pomogli su brojni donatori, stoga je urešena suvremenim umjetničkim djelima dostojnima časnoga zdanja Marijina svetišta. Glavna ulazna crkvena vrata izradio je zagrebački akademski kipar Hrvoje Ljubić. S vanjske je strane u bronci prikazana povijest Voćina, župne crkve i svetišta, a s unutrašnje strane četiri otajstva krunice izrađena u bakru. Vrata su

dar tvrtke *Duhan* iz Virovitice.

Na vanjskoj strani dviju vratnica, odozdo prema gore, nižu se po četiri reljefa. U dnu desne vratnice godina je 1543., a reljef prikazuje osmanlijsko zauzeće Voćina. Dno lijeve vratnice na reljefu bilježi događaj iz 1687., tj. oslobođanje Voćina od Osmanlija. Na istoj, vratnici tj. lijevoj, drugi reljef prikazuje 1933. godinu kada je duhovnu i materijalnu obnovu crkve i svetišta proveo župnik Franjo Pipinić. Drugi reljef desne vratnice prizor je iz 1944. kada je spaljena crkva, a župnik Bürger spasio Gospin kip prenijevši ga u Slatinu. Treći reljef lijeve vratnice donosi likove iz 1964. godine, tj. nadbiskupa Šepera, gradišćanskoga biskupa Laszla i dekana Horvata, koji su, uz župnika Bosnara, zaslužni za obnovu voćinske crkve, nakon II. svjetskog rata. Njegov reljefni pandan na desnoj vratnici nosi godinu 1991. i uprizzoruje razaranje voćinske crkve te ubojstvo nedužnih civila. Četvrti reljef desne vratnice slavi povratak Gospine slike u Voćin 1999. godine, a usporedni reljef na lijevoj vratnici zahvala je papi Ivanu Pavlu II., koji je 2003. okrunio sliku Gospe Voćinske. Na vrhu vrata stoji prošireno geslo Požeške biskupije: »Krist, rođen od Marije Djevice, danas i uvijek«, a povrhnjega brončani biskupijski grb. S gornje, unutrašnje strane vrata, nazivi su četiriju otajstava krunice, ispod kojih se, na svakoj vratnici prema dolje, nižu po dva stupca bakrenih reljefa koji predstavljaju pet desetica otajstava: na lijevoj vratnici radosna su i žalosna, a na desnoj slavna i svjetlosna otajstva. Hodočasnik se tako s vanjske strane ulaznih vrata susreće s poviješću Voćina, njegove crkve i svetišta, a prikazana otajstva krunice s unutrašnje strane uvode ga u povijest spasenja, čijim dionikom postaje po svetim oltarskim slavljinama.

Crkvene prozore oslikao je akademski slikar Josip Biffel iz Zagreba. Glavni prozor u svetištu prikazuje Pohod BDM (crkvenoga titulara) i dar je Požeške biskupije, što potvrđuje i grb na dnu vitraja. Na isti su način gradovi darovatelji označeni svojim grbovima, smještjenima pri dnu darovanih prozora. U svetištu, lijevi prozor – *Navještenje Marijino* – dar je grada Virovitice, prvi desni prozor – *Isusovo rođenje* – poklon je grada Požege, drugi desni prozor – *Isusov bijeg u Egipat* –

darovao je grad Našice, treći desni prozor – *Isusovo prikazanje u hramu* – poklonio je grad Orahovica, četvrti desni prozor – *Čudo u Kani Galilejskoj* – dar je grada Novske.

U prvoj kapeli s desne strane, posvećenoj Gospi Voćinskoj, na jednom je prozoru – *Raspeće Isusovo* – dar grada Slatine, a na drugome – *Emaus* – dar Općine Voćin. Veliki prozor polukružnoga nadvoja u srednjoj kapeli Presvetoga Sakramenta, prikazuje *sv. Lovru*, glavnoga zaštitnika Požeške biskupije, a dar je Virovitičko-podravške županije. U trećoj kapeli, krstionici, veliki prozor, također polukružnoga nadvoja, prikazuje lik *bl. Alojzija Stepinca*, drugoga zaštitnika Požeške biskupije, a dar je zagrebačkoga kanonika Balenovića.

Središnje mjesto u svetišnom prostoru crkve zauzima veliki drveni križ kojega je izradio akademski kipar i akademik Šime Vulas iz Zagreba. Križ je podsjetnik na Isusovu žrtvu ljubavi, ali i na sve patnje, na sva stradanja i nasilne smrti voćinskih ljudi, kao i na rušenje voćinske crkve. On dostojanstveno svjedoči da je jedino ljubav mogla izgraditi ono što je mržnja razorila. Ispred križa u svetištu, na brončanoj lijevanoj gotičkoj rešetkastoj pozadini, koju je izradio akademski kipar Mladen Mikulin, nalazi se – samo u prigodi velikih hodočašća – slika Gospe Voćinske iz 1770. godine (po nekima datirana i nakon 1759). Povezana s križem, ona svjedoči da nam je Isus u času svoje smrti darovao Mariju za Majku riječima: »Evo ti Majke«, uzete za geslo pod kojim se odvija Godina Gospe Voćinske. Rešetka u pozadini Gospine slike asocira na sve voćinske progone i žrtve, a osobito na spašavanje Marijina kipa i slike, tijekom II. svjetskog rata, te na ubojstvo župnika Martinca i njegova prethodnika Bürgera. Snažna poveznica s križem oltar je kao i ambon, koji podsjeća na otvorenu knjigu, te visoke brončane svijeće oko križa, oko slike i oltara, također u izvedbi akademika Vulas. Sve to uklapa se u veličanstvenu gotičku arhitekturu kao svojevrsni kontrapunkt i tvori skladno jedinstvo i mistično ozračje sakralnoga prostora. Spomenuti liturgijski namještaj velikodušni je dar grada Požege.

Prva i najveća kapela na desnoj, južnoj strani crkve u smjeru od svetišta, posvećena je Gospi Voćinskoj. U njoj je, u vrijeme kad se ne održavaju hodočašća, izložena spo-

menuta slika. U gornjem dijelu apside Gospine kapele nalazi se mali okrugli oslikani prozor (rozeta), ispod kojega se spušta triptih izrađen u tehnici mozaika sa scenama iz Isusova života, a prema predlošku velikoga hrvatskog slikara Ive Dulčića. Triptih tvori uvjerljivu teološku podlogu štovanja Isusove Majke, podcrtava kristološku dimenziju Marijine suradničke uloge u djelu spasenja, te uvodi njezine štovatelje u središnja otajstva ljudskoga otkupljenja. Na mozaiku se nalazi *Isusovo utjelovljenje, rođenje i uskrsnuće*, a *Raspeće* te *Emaus* na dvama oslikanim prozorima u istoj kapeli. Suprotni zid iste kapele krase mozaik *Susret s Majkom* i *Gospino krunjenje*, također prema Dulčićevu predlošku. Mozaik i oslikani prozori stvaraju ozračje sabranosti za osobnu i zajedničku molitvu Gospi Voćinskoj.

U drugoj, manjoj kapeli Presvetoga Sakramenta, središnje mjesto zauzima tabernakul čija je brončana vrata izradio akademski kipar Josip Poljan. Lijevi zid kapele ukrašen je mozaikom *Uzašašće*, prema Dulčićevu predlošku, dok je na suprotnoj strani prikaz *Golgotе* i *Susreta s Majkom*, prema predlošku akademskoga slikara i akademika Ljube Ivančića. Iznad tabernakula na oslikanom se prozoru uzdiže lik sv. Lovre, đakona i mučenika, zaštitnika Požeške biskupije. U trećoj kapeli nalazi se krstionica, izrađena po nacrtu arhitekta Vučića Šnepergera. Zidovi kapele urešeni su mozaicima: na desnom je zidu *Propovijed sv. Franje pticama*, prema Dulčiću, i *Krštenje Isusovo*, prema Ivančiću, a na lijevom, *Isusovo raspeće*, tako-

SJEĆANJE NA 13. PROSINCA 1991. GODINE

Kako se čitaju znakovi vremena

Prvi stalni đakon Požeške biskupije Zdravko Tici prisjetio se početka Domovinskoga rata i noći kada je razorena crkva u Voćinu.

– Naš stražemanski vod bio je na položaju u Poljanskoj. Bila je oblačna noć, ali je mjesec iza oblaka davao neku mliječnu, mutnu svjetlost. Izašao sam van i osluškivao u pravcu neprijateljskih položaja. Tada je iza šume zabljesnuo strahoviti bljesak. Brojao sam sekunde, po navici, kao kad zabljesne munja. Nakon izvjesnog vremena čula se strahovita eksplozija. To je bilo miniranje voćinske crkve. Kad smo nekoliko dana poslije toga ušli u Voćin, nismo mogli putem proći od kamenja, otkinutih stabala, ubijenih životinja, a povrh svega čuli smo i za zločin koji su učinili četnici. Kad sam došao s Marinom i Dragecom, dečkima iz našeg stražemanskog voda, i vidjeli što su učinili našoj crkvi u Voćinu, to se ne može izreći. Zamislite kako smo se osjećali sada kad smo s našim stražemanskim zborom 14. kolovoza pjevali HVALJEN ISUS, MARIJO, kad je otac biskup ulazio u novoizgrađenu crkvu, a trublje su svečano pozdravljale. U svetom evanđelju Isus je uvjeravao farizeje da mogu razvaliti hram, ali on će ga u tri dana podići. Treba li još nekoga poučiti kako se čitaju znakovi vremena? – zapitao je đakon Zdravko.

đer prema Dulčiću. Kapelom dominira veliki oslikani prozor s likom bl. Alojzija Stepinca.

Memorijal voćinskim žrtvama »U Majčinu naručju«

U spomen na dvadesetu obljetnicu voćinskih stradanja, Požeška biskupija podigla je a biskup Škvorčević blagoslovio, 13. prosinca 2010. Memorijal, tj. spomenik voćinskim žrtvama nazvan »U Majčinu naručju«. Smješten je s desne strane nedaleko od ulaza u crkvu, a na kamenom postolju u bronci ga je izradio akademski kipar Josip Poljan. Tematski je u skladu s geslom »Evo ti Majke«, odabranim za godinu Gospe Voćinske, a ikonografski se oslanja na prepoznatljivu *Pietà*, Majku koja u naručju drži mrtvoga Sina. Spomeničkoj kompoziciji je

dodan i učenik Ivan, jer mu je Isus s križa povjerio svoju Majku. Promatrač u Sinu na Majčinu krilu može prepoznati svaku voćinsku žrtvu i vjernički je molitvom povjeriti Majci Božjoj i njezinu Sinu Isusu.

Čelnu stranu spomenika, koja je kao i skulpture okrenuta prema crkvenomu ulazu, resi grb Požeške biskupije s natpisom: »Majko Božja Voćinska, moli za hrvatski narod«. Na suprotnoj strani grb je Republike Hrvatske. Desna strana spomenika na vrhu ima natpis: »Voćinskim žrtvama Domovinskoga rata«, ispod kojega su na brončanim svitcima nanizana imena stradalnika. Pokraj svitaka pet je reljefnih figura, među kojima su i hrvatski vojnici sa zastavama te biskupov lik s uzdignutom desnicom na blagoslov. Na lijevoj bočnoj strani postolja prikazana je procesija u čast Gospi Voćinskoj, koju predvodi biskup s Presvetim oltarskim sakramentom u rukama. Memorijal je postavljen uz obnovljenu crkvu i svetište, kako bi potaknuo sve hodočasnike na molitvu za nedužne voćinske žrtve.

HODOČAŠĆE OBITELJI S BROJNOM DJECOM NA SVETKOVINU VELIKE GOSPE

Suradujući s Bogom, ove obitelji čine

Isusova Majko!

*Ti si po ovom svome voćinskom liku
tijekom više stoljeća primala i uslišavala
brojne hrvatske vapaje i suze,
tješila ožalošćena srca,
ulijevala nadu u tjeskobama,
liječila duše i savjesti, darivala radost.
Duboko zahvalni za to tvoje
majčinsko služenje ovdje u Voćinu,
danas na prvom hodočašću
u ponovno izgrađenu i posvećenu tvoju
crkvu radosno te pozdravljamo!*

Prvi hodočasnici u ponovo izgrađenu i prethodnog dana posvećenu voćinsku crkvu i Marijino svetište bile su na Veliku Gospu obitelji s brojnom djecom iz Požeške biskupije, najvećim dijelom s petero i više djece. Euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević zajedno s desetak svećenika, među kojima je bio i Josip Devčić, predsjednik Odbora za izgradnju voćinskog svetišta te voćinski župnik Mladen Štivin. Na početku slavlja hodočasnici su upu-

tili pozdrav Isusovoj Majci: biskup je pred likom Gospe Voćinske izrekao tri poklika, a svi su ponavljali: »Mi ti ruke pružamo...«.

Prvi hodočasnici

Taj čin pobožnosti neposredno prije euharistijskog slavlja zaključili su zajedničkom molitvom Gospi Voćinskoj. U pozdravu nazočnima biskup je izrazio radost što kao prvi hodočasnici na veliku svetkovinu Uznesenja Marijina na nebo dolaze upravo obitelji s brojnom djecom koje su budućnost Crkve i čija će djeca nastaviti višestoljetnu hodočasničku rijeku u voćinsko svetište.

Božje inicijative

U homiliji biskup je podsjetio da pred nama danas stoji lik jedne žene u njezinoj punoj ljudskoj ostvarenosti te se zapitao kojim je putem dospjela do tog stanja. Istaknuo je kako se našim ljudskim inicijativama mogu postići ograničeni uspjesi, ali da, s obzirom na temeljna pitanja našega postojanja, među kojima su zlo i smrt, ne možemo učiniti gotovo ništa. Ali, naglasio je, usred ljudske povijesti postoje Božje inicijative, kojima je vrhunac Isusova žrtva ljubavi na križu i pobjeda nad smrću kao odgovor na naše stanje.

Zahvat Isusove ljubavi

Spomenuo je da u današnjem evanđelju čujemo kako su dvije jednostavne žene, Marija i Elizabeta, u otvorenosti srca ušle u razgovor s Bogom, prihvatile suradnju na njegovu zahvatu u ljudsku povijest, međusobno o njem razgovaraju te je biskup zaključio kako je Marija prispjela k punom ostvarenju svoga čovjštva upravo tim putem, po zahvatu Isusove ljubavi, jače od smrti.

Dijalog Boga i čovjeka

Potom je biskup rekao kako su marijanska svetišta diljem Hrvatske i drugdje dragocjena mjesta na kojima hodočasnici Marijinim služenjem ulaze u dijalog s Bogom, prepoznaju istinu o sebi na njezinu primjeru, otvaraju se Isusovoj ljubavi s križa, obnavljaju svoje suradništvo s njime, postaju dionici Božje povijesti spasenja, uključujući

se na taj način u onu razinu života koju samo Bog može darovati. Dodao je, kako se i u obiteljima s brojnom djecom na svoj način ostvaruje dijalog između Boga i čovjeka.

Stoje na strani života

Dok je u Hrvatskoj sve više onih koji ne prihvaćaju brak kao Božju ustanovu, zajedništvo muža i žene, i dok neki koji su u braku navode mnoge razloge kako bi opravdali svoj ograničeni odnos prema životu, supružnici se u obiteljima s brojnom djecom ne daju pokolebati prezirom ili omalovažavanjem konzumističkog i hedonističkog društva, nego uvjereni da je Bog položio u njihov brak budućnost naše zemlje, opredijeljeno s njime prihvaćaju brojnu djecu i stoje na strani života, kazao je biskup.

Nutarnja jasnoća

Biskup Škvorčević je dodao kako su ti bračni drugovi u dijalogu s Bogom dosegli nutarnju jasnoću da je svako novo ljudsko biće neusporedivo veća vrijednost nego materijalno bogatstvo te su spremni nositi žrtvu ljubavi i podnositi nerijetko i siromaštvo, sigurni da suradujući s Bogom čine najbolje za našu sadašnjost i vječnost. Biskup je čestitao svima svetkovinu Marijina Uznesenja, a obiteljima s brojnom djecom na snažnom opredjeljenju za život.

Cvijeće i svijeće za Mariju

Nakon popričesne molitve slijedila

najbolje za našu sadašnjost i vječnost

je mala služba hvala Isusovoj Majci pred likom Gospe Voćinske. Čitači su na temelju biblijskih tekstova upućivali Mariji pohvale, a nazočni hodočasnici odgovarali poklikom: »Zdravo, zdravo, Marijo!« Pri tom je dvadesetero voćinske djece u bjelelini, označujući dvadeset godina župnih i hodočasničkih okupljanja na ruševini crkve, u znak zahvalnosti za ponovo izgrađenu crkvu uzdizalo k liku Gospe Voćinske zapaljene svijeće, a jednako toliko djece uzdizalo je bukete cvijeća. Biskup je zaključio hvale molitvom predanja Isusovoj Majci nakon koje su svi uskliknuli geslom Godine Gospe Voćinske: »Evo ti Majke!«

Svjedočanstvo obitelji

Slijedio je odmor u lijepoj voćinskoj prirodi, a potom su se obitelji s brojom djecom okupile u Hrvatskom domu nasuprot crkvi na susret s biskupom Antunom. Voditeljica programa Višnja Mikić pozdravila je sve nazočne i podsjetila na značenje ponovo izgrađene voćinske crkve i svetišta, na što su oni odgovorili pjesmom. Supružnici Marina i Željko Ivanika iz Požege-Emovaca posvjedočili su o svom bračnom životu, posebno s obzirom na djecu koju u početku nisu mogli imati te smatraju posebnim Božjim darom što ih sada imaju petero, ustvrdivši da su ispunjeni radošću i da im u obitelji ništa ne nedostaje. Valentina Kordić, učenica sedmog razreda iz Pleternice, na jednostavan i zanimljiv način progovorila je o životu u svojoj obitelji s brojnom djecom.

Zahvala za žrtvu i ljubav

Biskup Antun je na kraju istaknuo kako je zbog velikog poštovanja prema obiteljima s brojnom djecom i njihova služenja životu želio da upravo one budu prvi hodočasnici u novoizgrađenu crkvu i svetište u Voćinu. Zahvalio im je za žrtvu i ljubav kojom prihvaćaju i odgajaju djecu, uvjeravajući ih da su se po svojoj djeci već upisali u Božju vječnost jer ih on nije stvorio tek za kratki ovozemaljski život. „Neka vam Marija bude pomoćnicom u odgoju djece“, poželio je biskup. Na njegov upit nazočnima, prihvaćaju li da ubuduće svake godine na Ve-

liku Gospu hodočaste u Voćin, kao što su do sada o Božiću dolazili u požešku katedralu, svi su s oduševljenjem prihvatili. Pobožnošću Križnoga puta, prvi put u obnovljenoj crkvi, čije su postaje vodile pojedine obitelji, završio je hodočasnički program. U Hrvatski dom svratili su se oni koji imaju školsku djecu te je gotovo 300 obitelji u organizaciji Caritasa primilo novčanu pomoć Požeške biskupije za početak nove školske godine.

IZ MOLITVE VJERNIH

Gospodine, mi Marijini hodočasnici, obitelji s brojnom djecom, svjedočimo ti danas u Voćinu svoju vjeru, nadu i ljubav, prinosimo ti svoje molitve i žrtve. Pogledaj sve nas i daruj nam srce oslobođeno svake mržnje, nemira i straha, da živimo svoje obiteljsko zajedništvo ispunjeni mirom i dobrotom, utjehom i radošću, molimo te.

OBITELJ MARINE I ŽELJKA IVANIKE IZ POŽEŠKE ŽUPE SV. LEOPOLDA MANDIĆA

Djeca nisu naše vlasništvo, nego su dar od Boga

Na prvom hodočašću Gospi Voćinskoj u njezinoj novoj crkvi bila je i obitelj Marine i Željka Ivanike iz požeške župe sv. Leopolda Mandića.

– Naš zajednički životni put započeo je 7. siječnja 1995. godine kad smo se vjenčali u crkvi sv. Terezije Avilske u Požegi. U prvoj godini braka spoznali smo da ne možemo imati djece te je započeo pomalo mučan put traženja razloga i prepreka oko začeća djeteta. Punih godinu dana trajao je hod oko liječnika i trošenja novca na njih. Što je više vrijeme odmicalo, sve više smo dolazili do spoznaje da nema gotovo nikakve fizičke zapreke da dođe do začeća, ali unatoč svim povoljnim fizičkim okolnostima i preporukama liječnika do začeća nije dolazilo.

Začeće uz pomoć sv. Ane

Psihički smo bili sve iscrpljeniji sve dok jednog dana supruga nije napravila prvi veliki iskorak u našem zajedničkom životu. Rekla je da više ne ide liječniku po tom pitanju i odlučila učiniti zavjet svetoj Ani, majci Blažene Djevice Marije koja je i sama u kasnoj životnoj dobi doživjela dar majčinstva. Počela je s molitvom svaki dan, a na njezin blagdan išla je na ispovijed, svetu misu i pričest. Nakon nepune godine dana začelo se naše prvo dijete, kći Dora, rođena 27. studenog 1997. godine. Život je poprimao oblik radosti. Nakon tri godine rodio se sin Domagoj 23. listopada 2000. godine, a nakon tri godine i kći Katarina 20. studenog 2003. godine. Nakon trećeg djeteta supruga Marina čini drugi veliki korak u životu, napušta stalni posao i redovitu solidnu plaću kako bi obitelji

darovala svoju ljubav u majčinstvu i služenju. Nakon tri godine ljubav Gospodnja nas poziva na još jedno dijete i mi se odazivamo. Naš plan i kućni proračun te međusobna ljubav pronalazili su uvjete za još jedno dijete, a sve uz oslonac na Gospodinovu pomoć.

Dostojni Božjeg povjerenja

U četvrtoj trudnoći supruga po povratku od ginekologa otkriva veliku vijest – dobit ćemo blizance. Više nismo imali računicu u ruci, financija ni mogućnosti. Gospodin je na našu otvorenost za jedno dijete dodao još jedno jer je smatrao da smo dostojni toga povjerenja. Nismo više vladali situacijom života, Gospodin nas je “prisilio” na pučinu života bez materijalne sigurnosti s potrebom velikog povjerenja u njega. Nekako je dan po dan sve išlo dobro. Rodile su se Magdalena i Jelena 30. siječnja 2008. godine. Osjećali smo da je Gospodin s nama i uistinu bio je od prvog trena sve do danas, providio je uvijek koliko je bilo potrebno te nam nikad nije nedostajalo sve ono što je potrebno za život. Spoznali smo da su djeca dar od Gospodina, a ne naše vlasništvo, kako nam ih je Gospodin povjerio da ih uputimo u život tako da spoznaju njega, a mi da budemo prvi svjedoci te Ljubavi.

Dijete nije teret, nego dar

Spoznali smo da po svakom djetetu koje dolazi u obitelj se jednostavno nastani Isus i s njom živi, da je dijete dar, a ne teret i

sebično ispunjavanje normi života roditelja. Želimo reći svim roditeljima koji imaju djecu da ih odgajaju prema vrijednostima na koje nas Isus poziva jer i naša djeca mogu biti jednog dana ljudi koji će voditi kolektiv, grad, narod. Zato je važno hoćemo li im usaditi u srce ono što je Gospodin zamislio kad ih je stvorio i nama darovao, a mi obećali kad smo ih odnijeli na krštenje ili ćemo upropastiti Gospodnji naum te svojim propustom ugroziti ne samo njihov život i spasenje nego i sve one koji im mogu biti povjereni. I na kraju želimo zahvaliti svima koji su se odazvali pozivu sustvarateljstva Života, onima koji svoje roditeljsko poslanje ostvaruju služeći samom Gospodinu Stvoritelju svega živoga i tako ugrađuju svoj život u Vječnost – poručila je obitelj Ivanika za koju je voćinsko hodočašće uvijek radost i prilika da obnove svoju vjeru, vrate se prvoj ljubavi – Kristu Gospodinu.

– Ovo svjedočenje je dar koji nosimo već tri godine ali evo baš u Voćinu je Providnost učinila da bude ovdje iznešeno. Supruga Marina Gospi Voćinskoj hodočasti od svoje mladosti kao pješak hodočasnik kao i njeni roditelji koji od davnina odlaze Gospi gradeći tako svoju vjeru. Osobno sam tek 2001. prvi put hodočastio pješice sa svojim prijateljem pokojnim vlč. Zdravkom Arićem i na tom putu Gospa mi je pomogla da zaista srcem priđem Gospodinu još dublje – ističe otac obitelji Željko.

Majko Božja Voćinska

Majko Božja Voćinska, moli se za nas,
mi smo tvoja dječica, blagoslovi nas.
Mi ti ruke pružamo, srcem te pozdravljamo:
Zdravo, zdravo, zdravo, Marijo!
Umnoži našu vjeru, učvrsti ufanje,
obрати, mila Majčice, sve izgubljene.

Središnje slavlje Godine Gospe Voćinske

Voćin, 21. kolovoza 2011.

JOZO ČAKALIĆ (47 god.)
ŽUPA SV. PETRA I PAVLA, BEŠIĆI
– ZAGREB

Tamo crpim snagu i vjeru za ovozemaljske izazove

Prvi put sam u Voćin kao pješak išao krajem 70-ih godina prošloga stoljeća iz svoje rodne župe sv. Petra i Pavla u Kaptolu. Bilo je to vrijeme kada se i u Voćin i iz Voćina nakon noćenja, uglavnom po sjenicima, išlo pješice. Molitve i pjesme kojima je bilo popraćeno to hodočašće trajno su mi ostale u sjećanju, tako da sam i nakon odlaska iz svoje župe u Zagreb nastavio dolaziti u svoje rodno mjesto kako bih pješice hodočastio Gospi Voćinskoj. Posebno sam sretan što mi se na ovom putu milosti Majci Božjoj Voćinskoj već četvrtu godinu kao pješak priključila i moja kći Karla koja sada ide u 8. razred osnovne škole, a koja je ujedno redoviti pješak hodočasnik u Mariju Bistricu iz naše sadašnje župe Bešići u Zagrebu.

Uzor i poticaj za slavljenje Majke Božje moja mi je pokojna majka pa tako i ja nastojim na svoju djecu prenijeti tu ljubav prema njoj. Zdrava kršćanska obitelj, izgradnja i održavanje života naših župa zasigurno su najbolji temelj za ozdravljenje i dugoročnu održivost kršćanskog duha hrvatskog naroda.

Meni osobno hodočašće u Voćin uvijek iznova donosi novu duhovnu snagu, oživljava one kršćanske vrijednosti koje su mi ugradili moji roditelji još u ranoj mladosti. Lijepo je vidjeti i doživjeti kako tijekom pješčenja kroz molitvu, pjesmu i zajedništvo hodočasnici nevidljivom rukom zaštitnice, Majke Voćinske, jedni na druge prenose pozitivnu energiju, sreću i zadovoljstvo unatoč znoju i fizičkim naporima koje svaki na svoj način prevladavaju. Na kraju puta kada se rastajemo u očima svih hodočasnika vidljiva je poruka i namjera da se i sljedeće godine sretamo na istom putu milosti Gospe Voćinske. Meni to daje snagu i vjeru da mogu odgovoriti na sve zemaljske prepreke i izazove. Siguran sam da će me Gospa Voćinska i sljedećih godina vraćati na ovo hodočašće – poručio je Jozo Čakalić, direktor obiteljskog, osobnog i poduzetničkog bankarstva Zagrebačke banke za regiju Zagrebački prsten.

SMILJKA IVANČIĆ (75) IZ DAVORA

Četiri dana smo bili na putu

Čim je obnovljeno voćinsko hodočašće, na njega je krenula Smiljka Ivančić kojoj je sada 75 godina. – Mi smo, sve u svemu, bili četiri dana na putu. Te, prve godine, iz Davora nas je išlo desetak. Ne sjećam se nikakvih neugodnosti tijekom puta. Znam samo da je bilo rečeno kako moramo ići u manjim grupama jer nije smjela biti velika procesija. Sjećam se kako su nas iz požeške vojarne vojnici čudno gledali, ali smo pjevali i molili i za njih. Te je godine u Voćinu misa bila u kapeli na groblju jer je jako padala kiša, a voćinska je crkva bila bez krova. Sljedeće godine kiša nas je uhvatila tijekom hodočašća. Sjećam se kako je, nama na očigled, nestajala cesta. Bujica ju je jednostavno odnijela. Bilo je dvojbe: ići dalje ili se vratiti kući? Naravno, nitko se nije vratio, svi smo stigli u Voćin.“

Smiljka nam je rekla kako je se posebno dojmilo što su u Voćin rado hodočastili svećenici: sjeća se vlč. Antuna Prpića kao sjemeništara i njegova brata Karla, zatim vlč. Stipe Josipovića, pa Dragutina Šišića iz Davora, zatim Želimira Puljića, sadašnjeg zadarskog nadbiskupa...

Lijepo je bilo prelistati sa Smiljkom uspomene. Kaže kako se i danas hodočasti, ali to su najčešće „vozočašća“. Koliko je u ono vrijeme bilo odricanja, žudjeva, žeđi, bosih kilometara, ali ništa nije bilo teško. Majka od Utočišta brisala je suze, krijepila hod i predavala sve prošnje i boli putnika svome Sinu.

DRAGICA DVORAČEK, (56 god.),
župa sv. Augustina u velikoj

Ponosna sam što su i moja djeca ostala vjerna Gospi Voćinskoj

Majci Božjoj Voćinskoj hodočastim od svoje devete godine. Kada sam 1964. godine prvi put došla u Voćin, posebno me se dojmio Gospin kip, srušena crkva iz čijih je zidina izrasla trava metar visoka. U razrušenoj crkvi molitva, pjesma, plač. Ostavilo je to dubok trag u mom srcu. Od tada, svake godine, s radošću očekujem 21. kolovoza. Kada sam se 1976. godine udala, sa mnom je krenuo i moj suprug Marko. Rađala su se djeca: jedan sin, drugi sin, pa 1991. godine i treći sin. Ništa nas nije omelo što smo roditelji – povelu djetu, izdržali su bez problema. U Voćin se uvijek išlo bez obzira na kišu, vrućinu, nevrijeme.

Ponosna sam i zahvalna Gospi Voćinskoj što su joj ostala vjerna i moja djeca. Posebno sam sretna i Bogu zahvalna jer je sliku Gospe Voćinske u Osijek na krunjenje nosila djevojka kojoj sam bila krsna i krizmana kuma. Toga dana sam u Osijeku osjetila blizinu i moć Gospe Voćinske.

Život ljudski isprepleten je radošću, žalosti, usponima i padovima. To sve donosim Majci Božjoj na slavu. Osjetila sam njezinu veliku moć. Bila sam tako bolesna da sam ostala nepokretna, nitko nije znao što mi je. Molila sam dragog Boga, Isusa i njegovu majku, Gospu Voćinsku. Bila je nedjelja ujutro, preko Narodnoga radija iz Lurda se javila novinarka kako bi dala izvješće da je upravo završila misa ispred špilje Gospina ukazanja. Ona je navela kako je jako uznemirena i da ne može opisati svoje osjećaje. Misli su mi prošle kroz glavu jer sam i sama bila tamo. Sama sam bila u sobi. Na glas sam molila Gospu Voćinsku da ću, dok god budem mogla hodati, hodočastiti njoj u čast. Osjetila sam tada palac svoje noge i za dva dana sam ustala iz kreveta.

To je samo jedan od razloga zašto sam zahvalna i za što neprestano zahvaljujem Gospi Voćinskoj – kazala je Dragica Dvoraček koja već 33 godine radi težak i odgovoran posao u Domu za starije i nemoćne osobe u Velikoj. Ove je godine u Voćin pješačila po 39. put.

IVAN PRPIĆ (65), ŽUPA ROĐENJA BDM U NOVOJ KAPELI

Moglo se kretati samo uz rub ceste, dvoje po dvoje

Ivan Prpić iz Nove Kapele dobro se sjeća kako je obnovljeno hodočašće u Voćin. Iz novogradiškoga kraja rado su u Voćin hodočastili Lipovčani, Kapelci i Davorci. Svježi su lvi u pamćenju i likovi tadašnjeg župnika Franje Pipinića i kapelana Milana Večerića, okupljanja u franjevačkoj crkvi u Požegi, pozdravi, molitve i blagoslovi na početku pješačenja. Poslije vlč. Večerića za kapelana je imenovan vlč. Stipo Josipović koji je i sam rado hodočastio. Godine 1964. kad je Ivo prvi put išao, kao srednjoškolac, hodočastilo ih je iz njegova kraja tridesetak. Sjeća se nekih pravoslavnih sela u kojima su, kaže, bile sve jednako građene kuće, jednake staje i bunari, ali na žalost, iz tih bunara hodočasnici nisu mogli piti vodu jer im mještani to nisu dopustili. Samo su na jednome mjestu mogli natočiti vode. Sjeća se noćenja na župnom sjeniku u Stražmanu i tadašnjeg župnika vlč. Andrije Jagečića.

– Nisam zaboravio ni odmor na Zvečevu, u Boriku, ali i kod mjesta Krivaj. Na nekim prostorima sve je bilo puno tadašnje milicije koja je sve kontrolirala. Mogli smo se kretati samo desnom stranom, uz rub ceste, i to dvoje po dvoje, nikako drugačije. Prve godine mi dečki noćili smo u voćinskoj crkvi koja je bila bez krova. Travom su obrasli zidovi, a crkvena vrata bila su improvizirana od grubih dasaka. Nakon hodočašća u Voćinu dobili smo blagoslov tadašnjeg voćinskog župnika Franje Bosnara i polako nazad. Vraćali smo se drugim smjerom: prema Trenkovu i Velikoj. Sjećam se i provokacija kraj vojarnje: vojnici su se znali „zaletjeti“ među nas i tući nas opasacima. I sam sam „dobio“ takvu porciju. Bilo je provokacija i u šumama u blizini pravoslavnih sela. Npr. baka ide u procesiji prema Voćinu, s krunicom u ruci, mirno moli, a iz zasjede se pojavi par osoba sa štapovima – i baku po prstima. Očito im je smetalo sve što je „po Božju“. Međutim, sve se nevolje zaborave, a lijepe uspomene ostanu.

Prisjeća se Prpić kako je bilo sela, uglavnom katoličkih, gdje su ih mještani čekali i počastili sokovima, kolačima i gdje su dobili dovoljno vode za nastavak hodočašća. Sjeća se i lijepih glasova davoračkih djevojaka koje su, uz molitvu, pjevale, sjeća se kako su redovito pješaćili i požeški kapelani. Uz Ivo Prpića hodočastio je i njegov brat Antun i drugi mladići koji su danas svećenici. Očito je Gospa obilno nagrađivala njihov trud. Naši sugovornici rekli su kako se sedamdesetih godina situacija promijenila. Broj pješaka se povećavao, procesije su bile sve brojnije i provokacije su polako izostajale.

Središnje euharistijsko slavlje

U Voćinu, marijanskom svećištu Požeške biskupije, 21. kolovoza održano je središnje slavlje Godine Gospe Voćinske proglašene prigodom ponovne izgradnje i posвете crkve i svetišta u ovom podpapučkom mjestu pod geslom "Evo ti majke!". Na euharistijskome slavlju okupilo se tridesetak tisuća hodočasnika među kojima su mnogi došli pješice hodajući i dva dana. Misno slavlje predvodio je kardinal i vrhbosanski nadbiskup Vinko Puljić u koncelecijaciji s domaćim biskupom Antunom Škvorčević, đakovačko-osječkim nadbiskupom i predsjednikom Hrvatske biskupske konferencije Marinom Srakić, riječkim nadbiskupom Ivanom

Devčićem, beogradskim nadbiskupom Stanislavom Hočevarem, subotičkim biskupom Ivanom Penzešom, pečuškim biskupom Györgyi Udvardijem, vojnim ordinarijem Jurjem Jezerincem, porečkim i pulskim biskupom Ivanom Milovanom, varaždinskim biskupom Josipom Mrzljakom, gospičko-senjskim biskupom Milom Bogovićem, križevačkim vladikom Nikolom Kekićem, bjelovarsko-križevačkim biskupom Vjekoslavom Huzjakom, vojnim ordinarijem u BiH Tomom Vukšićem, pomoćnim đakovačko-osječkim biskupom Đurđom Hranićem, zatim delagatima srijemskog, dubrovačkog, mostarsko-duvanjskog biskupa te slavonskog episkopa Save Jurića.

Dan duboke radosti

Na početku euharistijskog slavlja sve nazočne pozdravio je požeški biskup Škvorčević. – Ovo je dan naše duboke radosti i iskrene zahvalnosti Bogu Trojedinomu i Isusovoj Presvetoj Majci za sretno završeno veliko i važno djelo! Svetište Gospe Voćinske ima ponovo izgrađenu i posvećenu crkvu! Dobro došli na prvo hodočašće našoj Gospi Voćinskoj u njezinu obnovljenom domu

– poručio je biskup. Uslijedili su pojedinačni pozdravi. Pozdravljajući kardinala Puljića kazao je kako mlada Požeška biskupija živi i raste iz Isusove žrtve na križu i s njom sjedinjenih brojnih naših mučenika: od voćinskog župnika Josipa Martinca i drugih stradalnika, najnovijih žrtava ubijenih u rušenju crkve, do mnogih koji su u drugim dijelovima biskupije položili živote za slobodu Crkve i domo-

vine, za naše dostojanstvo. – Među svjedocima vjere s područja naše biskupije istaknuto mjesto ima i službenica Božja s. Jula Ivanišević iz župe Staro Petrovo Selo, koja je s još četiri Drinske mučenice podnijela mučeništvo u Vašoj nadbiskupiji. Njezino proglašenje blaženom 24. rujna ove godine u Sarajevu bit će počast svima – pa i voćinskim – žrtvama u našoj biskupiji. Vaš dolazak u Voćin svjedoči snažnu i

JOSIP KRPELJEVIĆ (45 GOD.), župnik u župi sv. Kuzme i Damjana u Kuzmici

Moj život i zvanje izmoljeni su u voćinskom svetištu

Među brojnim hodočasnicima koji svake godine pješice dolaze u Voćin i kuzmički je župnik mr. Josip Krpeljević. On svoj život, ali i svećeničko zvanje, duuguje upravo Gospi Voćinskoj. Naime, njegova ga je majka 1966. godine kada je u svojoj 47. godini ostala s njime trudna, i to po 13. put, zavjetovala Gospi Voćinskoj te je pješice u nekoliko navrata iz svoje župe u Gradini hodočastila u 50 kilometara udaljen Voćin. Nju su liječnici bez konzultacija s njom poslali na 'čišćenje' zbog rizične trudnoće. Uputnica ispisana latinskim šiframa učinila joj se sumnjivom što je povjerila suprugu Marku koji je tu uputnicu odnio župniku.

- On je odmah shvatio o čemu se radi i to je rekao mome ocu. Roditelji su odlučili da će pod svaku cijenu sačuvati trudnoću. Tada se moja majka zavjetovala Gospi Voćinskoj i obećala ako se dijete rodi živo i zdravo, molit će da postane svećenik. Rekla mi je to tek kada sam nakon osnovne škole odlučio krenuti u sjemenište. Tada mi se to činilo nekako nestvarno i nešto prelijepo da bi bilo istinito. Tek sam kasnije shvatio kako Bog čudesno zahvaća u naše živote. Odlučio sam da ću svake godine pješice hodočastiti Gospi Voćinskoj od praga gdje budem bio pa do Marijina praga – ističe vlač. Krpeljević. Do sada je posjetio mnoga marijanska svetišta u Hrvatskoj i u Europi, ali voćinsko uvijek u njegovu srcu ima posebno mjesto.

Nakon što je prvi put hodočastio još u majčinoj utrobi, Josip je u Voćin počeo redovno dolaziti još kao dijete kada su počela dječja hodočašća prije 40 godina. Sada sa svojim župljanima do Voćina hoda dva dana, a tako je bilo i ove godine kada je prvi put išao Gospi u njezinu novu crkvu.

MARIJAN PETERNEL (69)
iz župe Uznesenja BDM
u Pakracu

Presretan sam što je srušena crkva opet podignuta

Šezdesetdevetogodišnji Marijan Peternel iz Prekopakre ove je godine u Voćin hodočastio osmi put, i to pješice. Uglavnom je hodao sam, tek je posljednje kilometre prošao s trojicom Požežana. – Ljudi uglavnom automobilom idu na hodočašća kako bi što prije stigli, ali ja tako ne mogu hodočašće doživjeti na pravi način. Dok hodam, polako molim, pjevam i razmišljam. Zahvaljujem tako Bogu na svim darovima koje mi je dao. Prilika je to također i da se sjetim svih pokojnih koji su mi u životu nešto značili, osobito supruge Ančice. Najviše mi je u sjećanju ostalo prvo hodočašće u Voćin kao i ovo posljednje. Prvo, jer sam bio presretan što mi je Bog dao snage da prijedem pješice tolike kilometre i ostvarim svoj san, a ovo posljednje jer sam bio presretan zbog završetka crkve srušene u ratu. Zadovoljstvo je bilo vidjeti onoliko svijeta koji se došao pokloniti Gospi Voćinskoj, a zahvaljujući našem biskupu i svećenicima bilo je to hodočašće koje je prošlo u pravom duhovnom ozračju što ću osobno dugo pamtiti – rekao je Marijan Peternel. Osim u Voćin, Marijan je proteklih godina pješice išao na mnoga hodočašća, među ostalima i u Pleternicu, Mariju Bistricu i na Trsat, a želja mu je u studenom poći u Vukovar.

Msgr. JOSIP DEVČIĆ (67 god.),
župnik u župi sv. Mihaela arkandela
u Stražemaniu

U zavjet mi je ostavljeno da vodim pješake hodočasnike prema Voćinu

Stražemanski župnik msgr. Josip Devčić svećenik je koji je do sada najviše puta pješice hodočastio Gospi Voćinskoj. Ni godine, sada ih ima 67, ne priječe ga da ide svojoj Gospi Voćinskoj. Prvi je put prema Voćinu krenuo davne 1965. godine, a godinu dana prije pokojni požeški župnik Franjo Pipinić obnovio je pješačko hodočašće koje je bio prekinuo Drugi svjetski rat.

– Te 1964. godine bio sam u vojsci tako da nisam mogao ići, ali čuo sam da je to bilo posebno emotivno hodočašće. Crkva je bila u tako lošem stanju, trava je rasla iz zidova tako da su se hodočasnici okupili na groblju, oko tamošnje kapelice koju je župnik malo uredio. Tada je preč. Pipinić, kako sam čuo, održao snažnu propovijed. Ljudi se rasplakali, pjevali, molili. Sve je u njima živnulo, probudile se uspomene i od tada je to hodočašće krenulo. Iduće godine sam krenuo s požeškim kapelanima i ostalim svećenicima. Kako sam iz godine u godinu išao, onda me preč. Pipinić molio i ostavio mi je na neki način u zavjet da vodim voćinsku procesiju – prisjetio se župnik Devčić koji je već naraštajima vjernicima požeškoga kraja prenosi ljubav prema Gospi Voćinskoj.

Posebno mu je bilo teško kada 1982. godine nije mogao u Voćin jer je zbog mozaika s likom bl. Alojzija Stepinca u stražemanskoj župnoj crkvi bio na odsluženju zatvorske kazne. –Ne znam da li sam se ikada kao tu noć i taj dan molio kako bi procesija hodočasnika sretno stigla do Voćina i nazad – ističe stražemanački župnik kojem je posebno bilo drago što ta činjenica da je u zatvoru nije obeshrabrila hodočasnike, nego baš usprkos tome krenuli su moleći još ustrajnije i pobožnije. Providnost je Božja htjela da upravo msgr. Devčić postane i predsjednik Odbora za izgradnju crkve u Voćinu na čemu je ustrajno radio desetak godina. A pješice će i dalje do svoje Gospe ići, sve dok mu to, kaže, zdravlje bude dopuštalo.

duboku duhovnu povezanost Crkve u hrvatskom narodu upravo po žrtvi njezinih sinova i kćeri – poručio je biskup Škvorčević kardinalu Puljiću.

Postojana vjera

– I ovim slavljem Gospe Voćinske ostvaruje se i očituje duboko zajedništvo naše Požeške Crkve s općom Crkvom, kojoj u ljubavi predsjedava papa Benedikt XVI., i koji je ovih dana u službi Petrova nasljednika u Madridu utvrđivao u vjeri više od milijun mladih iz cijeloga svijeta. Po svom državnom tajniku kardinalu Tarcisiju Bertoneu Sveti Otac nam je za ovu prigodu uputio poruku i udijelio svoj posebni apostolski blagoslov – kazao je biskup Škvorčević nakon čega je Josip Devčić, predsjednik Odbora za izgradnju voćinskog svetišta, pročitao Papinu poruku.

– Još od 15. stoljeća glas Blažene Djevice Marije doziva vjernike da hodočaste u ovo svetište. Taj je poziv bio toliko glasan i jasan da ga mnoge i razne opasnosti nisu mogle nadglasati. I u vrijeme turskih osvajanja i u vrijeme ratnih razaranja ostala je postojana vjera sinova i kćeri, koja je uvijek mogla prepoznati glas Majke koja poziva. Zato se voćinsko svetište diglo iz krvi i pepela da bi danas, još ljepše, bilo trajni znak ljubavi i zahvalnosti hrvatskog naroda prema Majci Mariji. Tu osobitu vezu Hrvata i Presvete Bogorodice potvrdio je blaženi papa Ivan Pavao II. okrunivši, prigodom trećeg apostolskog pohoda Republici Hrvatskoj, 7. lipnja 2003. sliku Majke Božje Voćinske – stoji među ostalim u Papinoj poruci. Papa je u poruci svim hodočascima udijelio apostolski blagoslov nakon čega je započelo misno slavlje.

IVAN BENIĆ (23 god.),
župa Marije Kraljice i sv. Jurja u Davoru

Pred Gospin lik donosim molitve, nakane, probleme i zahvale

U Voćin hodočastim od 4. razreda osnovne škole. Najprije sam dolazio na dječja hodočašća u svibnju na kojima sam sudjelovao ponajprije zbog sportskih i vjeronaučnih natjecanja. Odrastanjem čovjek zapravo počinje shvaćati pravu bit hodočašća – to su mjesta punjenja duhovnih baterija i pronalazaka novih poticaja za svakodnevne pobjede. Posljednje četiri godine u Voćin dolazim pješice iz Požege. Budući da se ovo pješačko hodočašće događa svake godine za vrijeme ljetnih praznika, prvi dan pješačenja razmišljam o svemu što mi se dogodilo u protekloj akademskoj godini. Zahvalim Gospi na njezinu zagovoru i pomoći. Drugi dan hodočašća iskoristim za razmišljanje i molitvu za sve ono što je preda mnom. A danas uistinu imamo za što moliti – za svoju obitelj, prijatelje, uspjeh u radu, zajedništvo, mir, slogu, razumijevanje, oprost. Vrhunac cijeloga hodočašća je kada svoje misli, molitve, nakane, probleme i sve ono zbog čega ste pješačili donosite pred Gospin lik u Voćinu i njoj se preporučate. Učiniti to ove godine u obnovljenoj voćinskoj crkvi koja nam svjedoči da se ljubavlju može nadvladati svako zlo bilo je posebno dirljivo – kaže Ivan BeniĆ, student matematike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu

MARIJA SIMIĆ (71) iz Davora

Neki kojima smo smetali gađali su nas jabukama

Ako nekog od Marijinih štovatelja starije životne dobi iz naših krajeva želite „dimnuti“, samo ga upitajte je li šezdesetih godina hodočastio u Voćin. Mi smo listali sjećanja na te dane najprije s Marijom Simić, starom 71 godinu, koja je u Voćin pješačila davne 1965. godine.

Ničega se nismo bojali

– Nismo se bojali ni dugog puta, ni vremenskih prilika niti čega drugog što bi nas moglo snaći do Voćina. Kretali smo 20. kolovoza u jutarnjim satima iz Davora, prema Novoj Kapeli. Odande smo išli vlakom do Požege, do franjevačke crkve. Ondje smo poslije zajedničke molitve i blagoslova svećenika kretali pješice. U Stražemanu se noćivalo i nastavljalo pješačiti prema Voćinu. Orili su dragi stari marijanski napjevi: „Idemo u planine, u daleki kraj, da vidimo Mariju, taj nebeski sjaj“, „Majko Božja Voćinska, na braniku stoj i izmoli blagoslov zemlji hrvatskoj“, „Majko Božja Voćinska, Ti si ljiljan svijet, čuvaj našu mladež da ne otme svijet“, „Svećenika dobrih Ti nam, Majko, daj, koji će nas grješnike voditi u raj...“ prisjeća se Marija Simić. Marija je većinu života provela kiteći s ljubavlju davoračku crkvu i sadeći u svom vrtu različito cvijeće, kako bi tijekom godine pred Marijom uvijek bilo lijepo i svježe.

Sve se zaboravljalo pred Marijinim likom

– Hodočašće u Voćin bio je veliki događaj. Ispjevali smo se, molili, bilo je žuljeva, znali smo dio puta pješačiti i bosu, ali nitko nije na to mislio. Bili smo samo iznenađeni kad nam kroz neka pravoslavna sela, kroz koja smo prolazili, nisu dali piti vode, što je nama bilo nerazumljivo jer mi smo se samo molili, pjevali i nikom nismo smetali, ali smo često ostali žedni. Jelo smo nosili od kuće, ono se znalo i pokvariti na vrućini, ali i toga smo se lakše odrekli nego vode koju je ovdje bilo teško dobiti. Sjećam se i jednog velikog voćnjaka ili plantaže jabuka. Tu nas je znala „začekati“ grupica onih kojima smo smetali i gađati nas jabukama, ali mi se nismo ljutili. Mirno smo, u molitvi i pjesmi, išli dalje. Za razliku od tih pravoslavnih sela, gdje nismo bili dobro došli, u Voćinu je bilo solidno. Čim se dođe u mjesto, tražilo se „konaka“. Ja sam više godina noćila u jednoj pravoslavnoj obitelji. Među ukućanima je bila baka koja nas je dočekivala kao svoje. Spavali smo u kući, kao gosti. Kada je baka umrla, njezina obitelj nas više nije puštala u kuću, nego na štagalj, ali dobro, prihvaćali smo, bilo je važno imati krov nad glavom. Bilo je hodočasnika od kojih su stanovnici Voćina tražili i novac za noćenje, ali sve se to zaboravljalo pred milosnim Marijinim likom. Donosili smo joj sve brige, jade, želje, a onda, ohrabreni i utješeni, drugim putem se vraćali prema Požegi. To pješačenje, unatoč nesigurnostima i provokacijama, bilo je nezaboravno. Spomenute 1965. godine iz Davora nas je išlo tridesetak. Nažalost, jako malo nas je još živih – kaže Marija Simić.

Dostojanstvo pripadnosti narodu

Predvoditelj slavlja kardinal i vrhbosanski nadbiskup Vinko Puljić u propovijedi je progovorio o majci i majčinstvu. Kazao je kako je s bolom gledao na žrtve koje su stradale u nedavnom ratu, ali istaknuo kako su za njega daleko bolni-

je brojke o ubijenoj nerođenoj djeci. – Još mi je bolnije slušati moru koje majke koje nose nakon toga događaja. Dobro je da sebi od vremena na vrijeme posvijestimo i znamo biti zahvalni što su naše majke i očevi surađivali s Bogom i prihvatili jedan život, naš život – kazao je kardinal dodajući da svatko od nas uz majku ima i svoju domovinu za koju su mnogi dali živote, ali se to nažalost zaboravilo te ta svetinja više nije na cijeni. To dostojanstvo pripadnosti jednom narodu treba obnoviti. Kao vjernici, dodao je, imamo i majku Crkvu po kojoj smo postali djeca Božja. Mi smo ta Crkva, mistično tijelo Kristovo. Svetište smo Božje prisutnosti. Bog se udomio u našem srcu, savjesti, u našoj duši. Bolno je bilo doživjeti kada je ovo svetište koje je preživjelo i turska vremena i komunizam do temeljena razrušeno u Domovinskom ratu. Ali još bolnije treba doživjeti vjernik sebe kada je svetište našeg srca i savjesti razrušeno.

I Bog je htio imati majku

Divno da smo mogli obnoviti i ovo svetište Voćinske Gospe, ali još će biti ljepše kada ovdje obnovimo svetište svoje duše – istaknuo je kardinal Puljić. Hodočasnike je podsjetio kako nam je Isus dao svoju majku. Majka je tako nešto lijepo da ju je i Bog htio imati. Svoju posebnu bo-

žansku ljubav pokazao nam je kada je s križa gledajući svoju majku svome učeniku kazao: »Evo ti majke!« Na taj način svima je nama ostavio svoju majku. Mi danas dolazimo njoj da sebe prepoznamo kao Isusove učenike, da obnovimo svetište svoje savjesti, dostojanstvo djece Božje – poručio je kardinal Puljić koji je upozorio da će hrvatski narod doživjeti pravu obnovu tek kada se vrati dostojanstvo majčinstva. Nakon euharistijskog slavlja službom svjetla i hvala hodočasnici su iskazali odanost Isusovoj Majci, prisutnoj u svetištu po povijesnoj slici Gospe Voćinske koja je potom u procesiji prošla središtem Voćina te postavljena u novoizgrađeno svetište. Hodočasnici su joj nakon toga prvi put očitovali svoje poštovanje obilazeći oko njezina lika u svetištu crkve. Tim je činom crkva predana u ruke hodočasnika.

Zdravko Tičl, stalni đakon i vjeroučitelj iz župe sv. Mihaela arkandela

Prikupljao sam lijepe, stare hodočasničke pjesme

Postoje osnovna hodočasnička pravila: molitva i pjesma, druženje, zajedništvo, ali sve u duhu hodočaća. O tome nas je poučavao župnik. Kao ministranti morali smo se držati blizu njega i cijela procesija je imala dva dijela – stražemanski i davorski. Bili smo zajedno na odmorištima, ali svatko je imao svoje molitve i pjesme. Bio sam znatiželjan pa sam malo želio vidjeti što oni mole i pjevaju. Mi smo obično kao procesija molili sve tri krunice: jedna od Vrhovaca, jedna od Vučjaka i treća kad smo krenuli s Djedovice. Pjevale su se uglavnom marijanske pjesme. Tada sam zapazio da pjevačice iz davorske procesije imaju svoje posebne hodočasničke pjesme za koje nisam nikada čuo. Po sadržaju pjesama shvatio sam da su to pjesme spjevane prije i poslije Drugog svjetskog rata. Jedna pjevačica je zapjevala jedan red, a druge su joj otpjevala, tj. ponavljale ono što je ona pjevala. Pjevalo se lagano, ukorak. Tako su mogle satima pjevati, a ne umarati se. Nekada se u marijanska svetišta išlo danima. Trebalo je imati snage za molitvu i pjesmu, ali i pjesama. Iz Stražemana smo prije Domovinskoga rata dva dana pješčili, iz Davora i ostalih mjesta četiri dana, neki i više. Taj jednostavni napjev bio je tako lagan, melodiozan i prihvatljiv. Narodni umjetnik je opjevao cijeli život Isusa i Marije, obogativši ga narodnim motivima i običajima. Zadivljeno sam slušao i išao s njima. Tada sam uspio doći do pjesmarice koju je imala jedna naša župljanka i čija je majka također pjevala sve te pjesme. Nisam ispitivao tko je koga učio, nego sam želio prepisati tu pjesmaricu i sačuvati to blago. Osamdesetih godina sam radio u "Plamenu", u Odjelu samoupravljanja. Kad nije bilo velike gužve, prepisao sam tu pjesmaricu i fotokopirao u našem Odjelu. Imali smo kvalitetan fotokopirni, masni papir, tako da te pjesmarice imam još i danas. Nekoliko sam primjeraka podijelio onima koji su izrazili želju da bi ih voljeli imati i pjevati. Evo nekih naslova: *Krštenje Isusovo, Marija se sakrivala, O Isuse; Pjesma Majke Božje, Ratna pjesma, Duga pjesma, Krunice...*

Sačuvali smo napjeve nekih pjesama, a za neke bi valjalo otići, čini se, u župu Nova Kapela i tamo se raspitati tko još zna te napjeve. Tako svake godine nakon izmoljenih krunica pjevamo stare hodočasničke pjesme. Nadam se da ćemo te pjesme uskoro srediti i imati svoj hodočasnički molitvenik. U župi učimo mlade pjevati te stare napjeve da sačuvamo tu molitvenu ljepotu naših djedova i baka. Ove godine smo pjevali radosnu krunicu prije svečane mise u Voćinu. Drago mi je što sam imao priliku zajedno sa zborom iz Davora prikazati naše hodočasničko blago.

EUHARISTIJSKO SLAVLJE ZAVRŠETKA GODINE GOSPE VOĆINSKE

Molimo da u našoj domovini ne prevladaju sebičnost, podjela, nesloga i sve veće osiromašenje

Tradicionalno hodočašće vjernika iz slavonsko-podravskih župa naše biskupije 4. rujna u svetište Gospe Voćinske ujedno je bilo i završno slavlje Godine Gospe Voćinske. Brojni su vjernici pješačili, kao i svake godine, u svetište počeli stizati još večer uoči slavlja, a neki tijekom noći i u ranim jutarnjim i dopodnevним satima. Prije svečanog misnog slavlja koje je ove godine predvodio msgr. Josip Devčić, predsjednik Odbora za gradnju voćinske crkve, održan je duhovno-molitveni program u kojem su se pjevale i stare hodočasničke pjesme slavonske Podravine.

Iskustvo majčinske prisutnosti

Nakon pozdrava rektora svetišta Mladena Štivina pročitana je po-

ruka našega biskupa dr. Antuna Škvorčevića u kojoj stoji: „Ponovo izgrađena crkva u Voćinu, njezina posveta i središnje slavlje Godine Gospe Voćinske privuklo je proteklih dana u Voćin brojne hodočasnike, ispunilo ih radošću i zahvalnošću. Njima se danas pridružujete i vi iz slavonsko-podravskih župa naše biskupije kako biste sudjelovali na završnom slavlju Godine Gospe Voćinske. Dobro došli! Sve vas od srca pozdravljam na čelu s vašim svećenicima.

Pod geslom »Evo ti Majke!« nastojali smo tijekom minule Godine razmišljati o Isusovoj žrtvi ljubavi na križu kada nam je Mariju dao za Majku. Dok smo dvadeset godina hodočastili na ruševine voćinske crkve, snažno smo iskusili

njezinu majčinsku prisutnost pod našim teškim osobnim i narodnim križevima. Ona je naša trpljenja sjedinjavala s patnjama svoga Sina, povjeravala mu naše ubijene i poginule u ratu, tješila nas i hrabrila da oslobođeni mržnje vjerujemo u pobjedu praštanja i ljubavi, pomagala da u Voćinu ljubavlju izgradimo ono što je mržnja razorila te duhovno osnaženi rastemo u zajedništvu svoje Požeške biskupije.

Zahvala Bogu

Živo sam želio danas s vama hodočastiti u Voćin. No, spomen 600. obljetnice čuda Isusove Predragocjene Krvi u Ludbregu nacionalni je događaj koji traži da budem ondje te posvjedočim naše zajedništvo u vjeri sa svim sudionicima slavlja

na čelu s izaslanikom pape Benedikta XVI. kardinalom Jozefom Tomkom. Stoga sam za ovo voćinsko hodočašće imenovao svojim delegatom msgr. Josipa Devčića, predsjednika Odbora za izgradnju svetišta Majke Božje u Voćinu. On će zajedno s vama na svršetku Godine Gospe Voćinske zahvaliti Bogu za sretno završeno djelo izgradnje nove crkve, za sve drugo dobro koje smo Marijinim zagovorom u Voćinu primili, a Mariji ponovo posvjedočiti našu odanost i vjernost. Preporučite Isusovoj Majci svoje osobne nevolje. Molite i na zajedničke nakane: da u našim

obiteljima pobijedi ljubav te one budu suradnice života, da nam Bog daruje dobrih i svetih svećenika i redovnika, da u našoj domovini ne prevlada sebičnost, podjela, nesloga i sve veće osiromašenje.

Neka Bog po zagovoru Presvete Bogorodice ispuni svako vaše hodočasničko srce utjehom i svjetlom, nadom i mirom. Sjedinjen s vama u molitvi, zazivam na sve Božji blagoslov – vaš biskup Antun – stoji u poruci.

Smijemo li danas šutjeti?

Predvoditelj slavlja msgr. Josip Devčić u homiliji je kazao kako

naviještena Božja riječ pred nas stavlja neka pitanja i traži odgovore. Ponajprije, prorok Ezekiel ističe kako je njegova dužnost progovoriti kada vidi da bezbožnik ide putem propasti. Ne učini li to i bude li šutio, a bezbožnik se ne obrati, propast će, ali će njegov život biti tražen iz prorokove ruke. Bude li prorok uporno pozivao bezbožnika na obraćenje, a ovaj to ne učini, sam je kriv svojoj propasti. Prorok mora dignuti svoj glas i upozoravati onoga tko nije na Božjem putu. – Sve nas to postavlja u današnju situaciju: smije li roditelj šutjeti ako njegovo dijete ne ide Božjim putem. On mora progovoriti, ne šutjeti: *Sine moj, nije dobro to što činiš. Tako se ne živi. Tako se ne ponaša. Kćeri moja, grijeh ti je to kako živiš i činiš. To neće dobro završiti.* Kakav ćemo dobiti odgovor na takva upozorenja? Ne može nas zadovoljiti odgovor u smislu: pa svi tako pa zar ja moram biti izuzetak? Ti nisi napredan, konzervativan si. Ne razumiješ današnje vrijeme... i slične odgovore možemo čuti. No, s druge strane imamo i suprotnih primjera gdje djeca pozivaju svoje roditelje koji su u svađi da se pomire, pa umjesto da dobiju pomoć svojih roditelja u odrastanju, oni pokušavaju spasiti svoje roditelje – kazao je msgr. Devčić.

Ohrabrenje za poslanje

Nastavio je kako u jednom razgovoru mladić obavještava svoje pri-

jatelje da se ovog ljeta ženi, a neki mu govore: Čemu? Zašto se žuriš, pa bolje ti je ovako!

No, on im odgovara da ne želi živjeti u grijehu. To su primjeri, dodao je msgr. Devčić, koji nas ohrabruju i potvrđuju kako je netko izvršio svoju proročku zadaću i nije šutio.

– Upravo danas i ovdje želimo zamoliti našu Gospu Voćinsku da nas ohrabri kako bismo s više ozbiljnosti i odgovornosti vršili svoje poslanje roditelja, muža i žene te tako obnovili hramove Božje ljubavi u svima nama, kao što je i ovaj hram obnovljen iz pepela i mržnje snagom ljuba-

vi. Svaki hodočasnik ovdje može osjetiti kako ga Gospa voli i brani jer čuje one Isusove riječi: Evi ti majke. A onaj koga Marija štiti i brani ne može se izgubiti ni propasti. Stoga Crkva preporučuje molitvu za grješnike i nebrojeno puta svi mi molimo Majku Božju za nas grješnike. Ako je Isus obećao da će biti uslišana molitva za što mu drago, koliko će više biti uslišana molitva za ozdravljenje svih njezinih bolesnih sinova – poručio je msgr. Devčić.

Slavlje je završilo svečanom procesijom, molitvama i pjesmom Gospi Voćinskoj čija je slika vraćena u župnu i svetišnu crkvu u kapelici Gospe Voćinske.

Pripremili: Ljiljana Marić, Višnja Mikić, Vesna Milković i Zdravko Tici
Snimili: Duško Mirković, Foto Kaća, Arhiv Požeške biskupije

Zajedništvo GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marina Čubrić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

